ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦταν, σ' ἀλήθεια, σᾶν βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ, ὀνειρωδῶς ὡραία, ἐξωτικά ὡραία, πενταμορφη !...

Ἀνάμεσα στίς ἔμορφες ἐπίσης φίλες της, ἔμοιαζε σάν δροσερὸ τριαντάφυλλο, στή μέση μιᾶς ἀνθοδέσμης ἀπὸ διαλεχτὰ λουλούδια !...

Τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἡ Ἰωάννα κλείστηκε ὁρκετὴ ὥρα στήν κομαρή της ὁλομόναχη.

Τί ἔκανε ἐκεῖ ;

Εἶχε ἕνα θλιβερὸ καθῆκον νὰ ἐκτελέση. Ἔπρεπε νὰ κάψη τὰ γράμματα τοῦ Ζώρζ. Ἀπὸ τίς ἐπιστολὲς αὐτές, τίς γεμάτες φλογερὰ λόγια ἀγάπης δὲν ἔπρεπε ν' ἀπομείνη παρὰ λίγη στόχη.

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἐδίστασε.

Τις ἔβγαλε ἀπ' τὸ συρτάρι της, ἔρριξ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ φευγαλέες ματιές, ἔσφιξε τὴν καρδιά της κι' ἄρχισε νὰ τίς καίη μία-μία στὴ φλόγα ἑνὸς κεριοῦ.

Τὸ χέρι της ἔτρεμε...

Κάθε τόσο βαθειοὶ στεναγμοὶ φούσκωναν τὸ εὔπλαστο στῆθος της...

Μὲ τὸ κάψιμο τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν ἀποχαιρετοῦσε τὸ παρελθόν, Γιὰ νὰ μπῆ σ' ἐντελῶς νέα ζωή...

Τή νύχτα αὐτή, εἶνε ζήτημα, ἂν κοιμήθηκε καθόλου. Στριφογύριζε στὸ κρεββάτι ὡς τὸ πρωΐ. Ἡ συγκίνησίς της ἦταν μεγάλη.

Τὸ πρωΐ ἔπιε βιαστικὰ λίγο γάλα καὶ κατόπιν ἀφέθηκε νὰ παρασυρθῆ στὴ παραζάλη τῶν προετοιμασιῶν τοῦ γάμου

Δὲν ἤρθε στὸν ἑαυτό της οὔτε καὶ τή στιγμὴ τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου ἀκόμα. Μηχανικὰ ἐκινεῖτο καὶ μιλοῦσε. Ἡ καρδιά της ἦταν σφιγμένη. Τὸ μυαλό της γύριζε. Εἶχε τὴ διάθεσι νὰ κλάψη καὶ κατέβαλε κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ συγκρατηθῆ. Νὰ κλάψη.., Ἀλλὰ γιατί ; Αὐτὸ δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸ καταλάβη καὶ ἡ ἴδια. Ἦταν τάχα συγκινημένη ἀπ' τὴ χαρά της ; Τὴ βασάνιζε καμμιὰ παληὰ ἀνάμνησι, θαμμένη στὰ κατάβαθα τῆς καρδιᾶς της ;

Μ' ὅλες ἐν τούτοις τίς προσπάθειες; δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση τὰ δάκρυά της,ὅταν μετὰ τὴν τέλεσι τοῦ μυστηρίου τὴν ἀγκαλιάσε καὶ τὴν φίλησε ἡ μητέρα της.

Βούρκωσαν τὰ μάτια της, ἀπότομοι λυγμοὶ τὴν ἔπιασαν,κ' ἔτσι κλαίγοντας δέχτηκε τὰ φιλήματα καὶ τίς εὐχὲς τῶν φιλενάδων της καὶ τῶν συγγενῶν της.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἂν καὶ δὲν εἶχε καθόλου διάθεσι, κάθησε στὸ γαμήλιο δεῖπνο καὶ προσπάθησε νὰ φανῆ εὔθυμη. Ὁ σύζυγός της, ὁ βαρῶνος Μωρεσκὰν εἶχε ἐξαιρετικὸ κέφι. Μιλοῦσε μ' ὅλους, τῆς ἔκανε ἐξαιρετικὲς περιποιήσεις, τῆς ἔλεγε τρυφερὰ λόγια...

Τὰ μεσάνυχτα σηκώθηκαν ἀπ' τὸ τραπέζι γιὰ νὰ φύγουν. Θὰ περνοῦσαν τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος σὲ μιὰ κομψὴ καὶ πολυτελέστατα ἐπιπλωμένη ἐπαυλι τοῦ Μωρεσκάν, ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι.

Ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ἦταν πολὺ συγκινητική.

Ἡ Ἰωάννα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της, κλαίγοντας σᾶν μικρὸ παιδί. Εἶχε μιὰ παρέξενη ἀνησυχία, μιὰ πένθιμη προαίσθηση, ἕνας ἀνεξήγητος φόβος πίεζε τὴν καρδιά της.

Ἡ μητέρα της παραξενεύτηκε. Τὴν πῆρε λίγο παράμερα καὶ προσπάθησε νὰ τὴν φέρη στὸν ἑαυτό της.

— Παιδί μου, Ἰωάννα, τί ἔχεις ;

— Δὲν ξέρω, μαμά, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, κι' ὅμως ὑποφέρω...ἄχ ! ἂν ἤξερες πόσο ὑποφέρω !

— Δὲν ἔχεις δίκηο, χρυσό μου παιδί. Θἄπρεπε νὰ εἶσαι χαρούμενη, εὐτυχισμένη..Ἔκανες ἕνα τόσο καλὸ γάμο. Ὁ σύζυγός σου σὲ λατρεύει.

Ἡ Ἰωάννα ἀναστέναξε.

— Γιατί στενάζεις ; Ἀμφιβάλλεις γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ βαρώνου ;

— Ὄχι, μαμά, δὲν εἶνε αὐτό. Δὲν μπορῶ, Θεέ μου, δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τί εἶνε αὐτὸ ποὺ μοῦ συμβαίνει. Μιὰ θλιβερὴ προαίσθησι μὲ βασανίζει. Θἄθελα νὰ κλάψω, νὰ κλάψω...

— Ἰωάννα, κόρη μου, ἔλα στὸν ἑαυτό σου. Τί λόγια εἶν' αὐτά; Θὰ σοῦ πείραξε τὰ νεῦρα ἡ κούρασις ὅλης τῆς ἡμέρας. Δὲν εἶνε τίποτε. Τώρα ποὺ θὰ φύγετε θ' σοῦ κάμη καλὸ ὁ καθαρὸς ἀέρας.

Ὅλα ἤσαν πειά ἕτοιμα. Ἡ Ἰωάννα χαιρέτησε τοὺς καλεσμένους, ὁ Μωρεσκὰν φίλησε τὸ χέρι τῆς πεθερᾶς του καὶ κατέβηκαν στ' αὐτοκίνητο.

Ὁ ψυχρὸς ἀέρας τῆς νύχτος ἔκαμε πράγματι καλὸ στὴν Ἰωάννα. Τῆς πέρασε ἡ ζάλη, ἡ καρδιά της ἡσύχασε κάπως. Τῆς ἔμενε ὅμως ἀκόμα στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς της μιὰ ἀνεξήγητη θλίψις, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μένη ἀμίλητη...

Ὁ Μωρεσκὰν τὸ πρόσεξε αὐτὸ καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὴν ρώτησε τί ἔχει. Τὸν καθησύχασε λέγοντάς του πὼς εἶνε κουρασμένη.

— Ἔχεις δίκηο, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή. Θὰ κουράσθηκες σήμερα ὑπερβολικά. Καὶ πρέπει ν' ἀναπαυθῆς. Μοῦ κάνει κακὸ νὰ σὲ βλέπω ἔτσι λυπημένη καὶ ἄπεφη.

Ἔφτασαν τέλος στὴν ἔπαυλι. Ἡ Ἰωάννα μ' ὅλη της τὴν κούρασι καὶ τὴν ἀδιαφορία ποὺ ἔνιωθε γιὰ ὅλα, ἔμεινε κατάπληκτη μπρὸς στὴν πολυτέλεια ποὺ βλέπε γύρω της. Ἐπῆραν ἕνα ἀναψυκτικὸ κ' ἔπειτα μιὰ κομαριέρα ὡδήγησε τὴν Ἰωάννα στὴν νυφικιὰ κασέτα, ποὺ χαν ἑτοιμάσει καὶ στολίσει γιὰ τὸ ἀνδρόγυνο. Ἡ κασέτα ἦταν ὁλόλευκη ἀπὸ τὴν μιὰ γωνιὰ ὡς τὴν ἄλλη, ἀπὸ τὸ πάτωμα ὡς τὴν ὀροφή. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐνδιαιτήματος ἀγγέλων !... Ἡ Ἰωάννα κάθησε σ' ἕνα ντιβάνι καὶ κύτταζε γύρω της μὲ θαυμασμό.

Ἄφησε κατόπιν τὴν κομαριέρα νὰ τὴν γδύση καὶ κατόπιν νὰ τῆς φορέση ἕνα πολυτελέστατο κομονό. Κι' ὅταν στάθηκε μπρὸς στὸ μεγάλο καθρέφτη γιὰ νὰ σιάξη τὰ μαλλιά της, ἔμεινε κ' ἡ ἴδια ἐκθαμβη στὴν τόση ἐμορφιά της, ποὺ τὴν εἶχε κάμει πιὸ γλυκειὰ καὶ πιὸ ἐπιθυμητὴ ἡ ἔξαψις κ' ἡ νευρικότης ποὺ αἰσθάνοταν.

Κάθησε σ' ἕνα ντιβάνι...

Κάθησε ἔπειτα σὲ μιὰ πολτρόνα κ' ἔβυθιστηκε σὲ σκέψεις. Ἦταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της πειά. Βρίσκοτον τώρα στὸ σπίτι τὸ δικό της. Ἦταν ἡ κ. Μωρεσκάν. Τὴ νύχτα αὐτὴ τελείωνε ἡ κοριτσίστικη ζωή της, Ἔμπαινε στὴ ζωή τῆς συζύγου. Θὰ ἦταν ἄραγε εὐτυχισμένη στὴ νέα της αὐτὴ ζωή ;...

Ἔξαφνα κάποιος χτύπησε στὴν πόρτα σιγά, διακριτικά. Ἦταν ὁ Μωρεσκάν. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ προχώρησε χαμογελῶντας πρὸς τὸ μέρος της. Ἡ Ἰωάννα, χωρὶς νὰ ξέρη γιατί, σηκώθηκε ὄρθή. Εἶχε νοιώσει κάποιον ξαφνικὸ φόβο. Ὁ Μωρεσκὰν δὲν τὸ πρόσεξε.

— Δὲν θέλετε νὰ κοιμηθῆτε ; τῆς εἶπε μὲ καλοσύνη, σᾶν νὰ μιλοῦσε σ' ἕνα μικρὸ παιδί. Εἴσαστε τόσο κουρασμένη !...

— Ναί... πρέπει... πρέπει ν' ἀναπαυθῶ, ἀπάντησεν ἡ Ἰωάννα κοκκινιζοντας. Καὶ κρόσθεσε ἀμέσως : Εἶμαι τόσο κουρασμένη !

Ὁ Μωρεσκὰν πλησίασε πιὸ κοντα, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὴ μέση καὶ τῆς εἶπε :

— Γιατὶ φαίνεσα τόσο ἀνήσυχη, ἀγάπη μου ; Τί ἔχεις; Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω λυπημένη. Ἔλα...πρέπει νὰ πλαγιάσης.

Καὶ τὴν παρέσυρε ἀλαφρὰ πρὸς τὸ κρεββάτι.

Ἡ Ἰωάννα ἔννοιωσε κάτι σᾶν ἴλιγγο, κάτι σᾶν νὰ τὴν ἐγκατέλειψαν ἡ δυνάμεις της. Ἕνα γλυκὸ μαυδίαμα ἀπλωθηκε σ' ὅλο της τὸ κορμί. Ἡ καρδιά της χτύπαγε ἀργά, σᾶν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σταματήση. Τὰ βλέφαρά της μισόκλεισαν κι' ἀναστέναξε σᾶν κάτι νὰ τὴν ἐβάρυνε...

Ἔξαφνα ἔννοιωσε τὸν Μωρεσκὰν νὰ τὴν σφίγγη δυνατὰ ἐπάνω του, τόσο δυνατὰ ποὺ ἐπόνεσε ἡ λεπτή της μεσίτσα...Αἰσθάνθηκε τὴν ζεστὴ πνοή του στὰ μάγουλά της κ' ἔπειτα τὰ χείλη του πάνω στὰ χείλη της, σ' ἕνα φίλημα δυψαλέο, παράφορο, θερμό, ἐξαντλητικό !...

Δημονῶντας μέσα στὴν παραζάλη της πὼς βρίσκεται στὴν ἀγκάλη τοῦ συζύγου της, θέλησε νὰ τιναχθῆ καὶ νὰ φύγη μακρυά, μα δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ σαλέψη κι' ἀφεθηκε ἀδύναμη καὶ σᾶν μέσα σ' ἔκστασι στὰ τρυφερὰ του χάδια, στὶς θερμὲς περιπτύξεις του, στὰ παράφορα φιλιά του. Ἀκούγεντας μέσα στὸ σβύσιμό της, σᾶν μέσα σ' ὄνειρο ἡδονικὸ καὶ μεθυστικό, τὰ τρελλά, ἐρωτιάρικα λόγια του :

— Ἀγάπη μου !...Γλυκειά μου ἀγάπη !...Ἀ ! ἂν ἤξερες πόσο σὲ ποθοῦσα !...Ἰωάννα, γλυκειά μου, μίλησέ μου !...Σ' ἀγαπῶ !... Εἶσαι τόσο ὡραία !...Τόσο ὡραία !...

Ἔξω ἔβρεχε ἀργά, θλιβερά, μονότονα...

. . . . . .

(Ἀπολουθεῖ)